

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 44/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, orzeczenie z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 86/20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		Lustrowany L. B.	W dniu(...) r. L. B. w związku z wykonywaniem funkcji publicznej Komendanta	Wyjaśnienia lustrowanego Zeznania świadków:	31-32, 117-118, 123 120-121 121-122

			Wojewódzkiego Policji w Ł. złożył zgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne.	A. M. A. K. (1) A. B. Oświadczenie lustracyjne Dokumenty dotyczące przebiegu służby lustrowanego w Milicji Obywatelskiej a także dotyczące nauki w Szkole milicyjnej (policyjnej) w S.	122-123 2 19-20, 22, 26A-26B, 36-40, 43-92, 96
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1	Lustrowany L. B.	Świadomość lustrowanego, iż pełnił służbę w Akademii Spraw Wewnętrznych jako organie bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych	Załączone do apelacji oświadczenia lustracyjne	142-156	

		dokumentów (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 2141).		
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.	Wyjaśnienia lustrowanego Zeznania świadków: A. M. A. K. (1) A. B. Oświadczenie lustracyjne Dokumenty dotyczące przebiegu służby lustrowanego w Milicji Obywatelskiej a także dotyczące nauki w Szkole milicyjnej (policyjnej) w S.	Należy zauważyć, iż prawidłową ocenę tych wszystkich dowodów Sąd Okręgowy przeprowadził w sekcji 2 formularza uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zaś prawidłowe ustalenia faktyczne, oparte na w/w ocenie zawarł znów w sekcji 1 (pkt 1.1.) tego formularza. słusznie przy tym w podsekcji 1.2. formularza Sąd I instancji doszedł do wniosku, iż w niniejszej sprawie nie udowodniono,		

by lustrowany
L. B. złożył
niezgodne z
prawdą
oświadczenie
lustracyjne z
dnia 17 marca
2008 r.

Sąd Okręgowy
dokładnie w
oparciu o te
wyjaśnienia
lustrowanego,
jak i przebieg
jego kariery
zawodowej,
wynikający z
dokumentów,
stanowiących
dowody w
niniejszej
sprawie wskazał,
iż w przypadku
lustrowanego
brak jest
podstaw do
twierdzenia, iż
L. B. w okresie
od (...) r.
(a dokładniej
mówiąc do dnia
(...) r. –
przyp. SA) będąc
studentem w
tym czasie
Wydziału
Zamiejscowego
Akademii Spraw
Wewnętrznych –
Wydziału
Porządku
Publicznego w
S. jednocześnie
pełnił służbę w
Akademii Spraw
Wewnętrznych
w rozumieniu
art. 3a ust. 3 i art.
7 ust. 1 ustawy

z dnia (...)
r. o ujawnianiu
informacji o
dokumentach
organów
bezpieczeństwa
państwa z lat (...)
oraz treści tych
dokumentów
(t.j. Dz.U. z
2020 r., poz.
2141), zwanej
dalej ustawą
lustracyjną. Sąd
Apelacyjny, w
pełni podzielając
ocenę tych
dowodów
dokonaną przez
Sąd I instancji,
która to ocena
co do istoty
nie jest w
tej sprawie
kwestionowana
przez skarżącego
prokuratora,
odwołuje się do
niej i by się tu nie
powtarzać, czyni
z niej integralną
część niniejszego
uzasadnienia.
Należy
zauważyć, iż
z ustaleń tych
wynika, iż
lustrowany
zdawał sobie
sprawę w trakcie
studiów ze
zmiany nazwy
szkoły, bowiem
początkowo
szkoła ta miała
nazwę Wyższej
Szkoły (...) J.
ps. (...) w S.
i lustrowany z
dnem (...) r. do

studiów w tej właśnie szkole przystąpił, następnie w kolejnym roku akademickim szkoła ta zmieniła nazwę (dokładniej mówiąc przekształcono ją w Wydział Zamiejscowy (...) na Wydział (Zamiejscowy) Porządku Publicznego (...) w S., zaś od kolejnego roku akademickiego, po całkowitym rozwiązaniu Akademii Spraw Wewnętrznych lustrowany już studiował w powołanej do życia Wyższej Szkole (...) w S. i taką też ukończył w dniu (...) r., otrzymując stosowny dyplom. Wprawdzie lustrowany w swoich wyjaśnieniach nie potrafił logicznie podać, czy faktycznie wiedział, czy też nie wiedział o zmianie nazwy szkoły (k. (...)), jednak nie mogą przekonywać jego twierdzenia, iż w trakcie studiów o tych

formalnych zmianach, przynajmniej co do nazewnictwa szkoły, do której chodził, nie wiedział. Nie ulega bowiem wątpliwości, co wynika z zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, iż każdy uczący się wie do jakiej szkoły uczęszcza. Wiedza ta wynika z przekazów administracji uczelni, wywieszonych w miejscach ogólnodostępnych informacji, z rozmów prowadzonych zarówno ze studentami, jak i kadrą prowadzącą zajęcia itp. Trzeba przy tym pamiętać, iż lustrowany starał się o przydział do Szkoły w S., która funkcjonowała pod znaną wówczas nazwą Wyższej Szkoły (...) w S., natomiast skończył tę szkołę, mającą już zupełnie inną nazwę, tj.

Wyższą Szkołę
(...) w S.
Poza tym zmianą
nazewnictwa
(struktury) tej
Szkoły w
Wydział
Zamiejscowy
Akademii Spraw
Wewnętrznych
żyła też sama
szkoła, o czym
świadczy
publikacja na
temat
szkolnictwa
policyjnego w S.
(k(...)). W tych
zaś oczywistych
okolicznościach
nie przekonują
twierdzenia
lustrowanego i
świadków A. M.
(k. 120-121), A.
K. (1) (k. (...))
i A. B. (k.
(...)), iż wówczas
nie mieli oni w
trakcie studiów
świadomości, iż
zmeniła się
nazwa szkoły.
Mając jednak na
uwadze
incydentalny
charakter
zmiany
nazewnictwa
szkoły, do której
lustrowany
uczęszczał jako
student, która
w potocznym
rozumieniu była
szkołą milicyjną
a potem
policyjną, na
wiarę zasługują
zapewnienia

lustrowanego, iż sporządzając oświadczenie lustracyjne miał przekonanie, iż skończył szkołę policyjną, która nie miała nic wspólnego z organami bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie (k. (...)). Oczywiście można zarzucać lustrowanemu, iż wypełniając oświadczenie mógł zachować przed jego wypełnieniem szczególną staranność, zapoznać się dokładnie z przepisami ustawy lustracyjnej, sięgnąć do własnych akt osobowych bądź też w inny sposób sprawdzić, jakie nazwy miała szkoła w S. w czasie, gdy tam studiował, skoro miał świadomość tego, iż nazwy tej szkoły się zmieniały, jednak, abstrahując od tego, Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż

lustrowany,
będąc
studentem
(słuchaczem)
Szkoły w S., w
tym w czasie,
gdy ta nosiła
nazwę Wydziału
Zamiejscowego
– Wydziału
Porządku
Publicznego (...)
w S. miał pełne
prawo sądzić, iż
nie pełnił służby
w organach
bezpieczeństwa
państwa, w tym
w Akademii
Spraw
Wewnętrznych a
tym samym
złożone przez
niego
oświadczenie
lustracyjne jest
prawdziwe.
Należy bowiem
za Sądem I
instancji
jednoznacznie
wskazać, iż
lustrowany,
będąc
słuchaczem
przez ten krótki
okres czasu
Wydziału
zamiejscowego
(...) w S. nie
pełnił służby
w organach
bezpieczeństwa
państwa – tu:
Akademii Spraw
Wewnętrznych,
o czym będzie
mowa niżej
podczas
omówienia

		zarzutów apelacyjnych.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwińże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.	Załączone do apelacji oświadczenia lustracyjne	Oświadczenia lustracyjne innych osób, mających obowiązek wypełnienia takich oświadczeń, tj. D. P., K. K., Z. G., K. S., R. W. i A. K. (2) (k (...)) stanowią jedynie dowód tego, iż osoby te wypełniły te oświadczenia zgodnie z ich treścią. Natomiast oświadczenia te nie mogą stanowić dowodu, iż lustrowany L.	

B. w sposób niegodny z prawdą zaznaczył w oświadczeniu, iż nie służył, zgodnie z ustawowym znaczeniem, w jednym z organów bezpieczeństwa państwa, tu: w Akademii Spraw Wewnętrznych. W niniejszej sprawie nie jest rzeczą Sądu odwoławczego analizowanie każdego przypadku oświadczenia lustracyjnego składanego przez w/w osoby. Nie można bowiem wykluczyć, iż osoby te faktycznie pełniły służbę w Akademii Spraw Wewnętrznych jako organie bezpieczeństwa państwa. Jeżeli zaś ich przypadek był zbliżony do przypadku lustrowanego, to zauważyć należy, iż inne rozumienie przez każdego z nich pojęcia służby w organie bezpieczeństwa państwa jakim

		była (...) nie oznacza, iż lustrwany nie ma racji, twierdząc w oświadczeniu lustracyjnym, iż nie służył w takim organie bezpieczeństwa państwa. Na marginesie należy tylko dodatkowo wskazać na poprawność rozumowania obrońcy lustrwanego zawartego w pisemnej odpowiedzi na apelację, analizującego te oświadczenia (pkt IV odpowiedzi na str. 6-7).	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. Obraza przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k.,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny	

art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. w następstwie nierozważenia całokształtu dowodów i ich pełnej treści oraz dowolnej nie uwzględniającej wskazań wiedzy historycznej i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego w zakresie, który sąd przyjął za podstawę faktyczną swojego orzeczenia, czego konsekwencją było pominięcie treści istotnych dokumentów, w tym rozkazu personalnego, karty uposażenia, akt osobowych dotyczących przebiegu służby lustrowanego a także aktów normatywnych odnoszących się do struktury Wydziału Zamiejscowego Porządku Publicznego Akademii Spraw Wewnętrznych w S. w latach (...) oraz bezpodstawnym przyjęciu, że w okresie	# częściowo zasadny # niezasadny
--	-------------------------------------

pobierania nauki
w szkole w S.
jako
funkcjonariusz
Milicji
Obywatelskiej
nie pełnił służby
w Akademii
Spraw
Wewnętrznych
(mimo
formalnego
pozostawania na
etacie), co
spowodowało
nieprawdziwe
ustalenia
faktyczne, które
stały się
podstawą
rozstrzygnięcia.

2. Błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
mający wpływ
na jego treść,
polegający na
ustaleniu, że
lustrowany
działał w
nieświadomości
co do faktu
zakwalifikowania
go jako studenta
etatowego
Akademii Spraw
Wewnętrznych,
co podlegało
ujawnieniu w
trybie ustawy
w oświadczeniu
lustracyjnym –
został
popelniony w
usprawiedliwionym
błędym

przekonaniu, że
zachodzi
okoliczność
wyłączająca jego
bezprawność,
podczas gdy
właściwa ocena
zebranego
materiału
dowodowego
prowadzi do
wniosku, że
kryteria
usprawiedliwienia
nieznajomości
normy prawnej
uzasadniające
racjonalne i
tym samym
skuteczne
powołanie się na
błąd co do prawa
w odniesieniu
do faktów
ustalonych w
niniejszej
sprawie nie
może mieć
zastosowania,
bowiem
przekształcenie
Wyższej Szkoły
(...) w S. w
Wydział
Zamiejscowy
Porządku
Publicznego
Akademii Spraw
Wewnętrznych
skutkowało
wobec słuchaczy
tej szkoły
odbywaniem
służby w
Akademii Spraw
Wewnętrznych
przez okres
istnienia tego
zamiejscowego

	wydziału (...) w S.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Ad. 1 i 2</p> <p>Sąd Apelacyjny odniesie się łącznie do obu zarzutów, bowiem w istocie stanowią one jeden zarzut w postaci błędu w ustaleniach faktycznych o charakterze dowolności. Trzeba bowiem podkreślić wyraźnie, iż w ocenie prokuratora zarzut drugi jest ściśle związany z zarzutem pierwszym, bowiem Sąd Okręgowy, stosując niezgodną z zasadami art. 7 k.p.k. ocenę dowodów, nie biorąc pod uwagę wszystkich ujawnionych w sprawie okoliczności, jak i nie zwracając na nie uwagi</p>			

w uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia, nie
dokonał
prawdziwych
ustaleń
faktycznych,
czym znów
doprowadził do
dokonania
błędnych ustaleń
co do działania
oskarżonego w
nieświadomości
co do
zakwalifikowania
siebie jako
osoby, która nie
służyła w organie
bezpieczeństwa
państwa, jakim
był przez rok
czasu Wydział
Zamiejscowy
Akademii Spraw
Wewnętrznych
w S., która
to Akademia
została przez
ustawodawcę
zaliczona w art.
2 ust. 1
pkt 6 ustawy
lustracyjnej do
organów
bezpieczeństwa
państwa.

Należy jednak
przypomnieć, iż
zarzut błędu
"dowolności", a
taki został w
rzeczywistości
sformułowany w
apelacji, jest
jednak tylko
wtedy słuszny,
gdy zasadność
ocen i wniosków,

wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego a nie tylko ograniczenia się do własnej oceny tego materiału (por. wyrok SN z 20.02.1975 r., II K 355/74, OSNPG 1975, nr 9, poz. 84; wyrok SN z 22.01.1975 r., I Kr 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58). Przy czym trzeba zauważyć, iż zarzut ten dla swej skuteczności powinien obejmować

całość istotnego materiału dowodowego, a nie tylko fragment tego materiału, skoro przepis art. 438 pkt 3 k.p.k., tak jak i zresztą przepis art. 438 pkt 2 k.p.k., poza samym stwierdzeniem błędu w ustaleniach faktycznych, jak i obrazy przepisów postępowania wymaga dodatkowo wykazania, iż uchybienia te mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Wyżej, odnosząc się do oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji (w pkt 2.2.1.) wykazano, iż lustrowany miał świadomość, iż był przez pewien okres czasu studentem (słuchaczem) szkoły w S., funkcjonującej pod nazwą Wydział Zamiejscowy Porządku Publicznego Akademii Spraw Wewnętrznych

w S.. Skoro zaś jednocześnie Sąd I instancji jednoznacznie ustalił, iż L. B. będąc studentem nie pełnił służby w Akademii Spraw Wewnętrznych w rozumieniu ustawy, to w tej sytuacji brak było podstaw do odwoływania się przez ten Sąd do błędu w rozumieniu art. 30 k.k. W tych zaś okolicznościach przyznać należy rację skarżącemu prokuratorowi, iż Sąd I instancji w sposób błędny powołał się na przepis art. 30 k.k. i umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy lustracyjnej. To zaś właśnie świadczy o częściowej zasadności tego zarzutu, gdyż miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Jednak ta zasadność zarzutu z punktu 2 nie oznacza, iż należy zgodzić

się z
twierdzeniami
apelacji, iż
lustrowany L.
B., studiując w
Szkole w S.
służył również w
organie
bezpieczeństwa
państwa
wymienionym w
art. 2 ust. 1
pkt 6 ustawy
lustracyjnej, co
świadczy o
niezasadności
zarzutu 1. Sąd I
instancji
bowiem
jednoznacznie
ustalił, iż L. B.
nie służył w tym
organie a tym
samym złożył
zgodne z prawdą
oświadczenie
lustracyjne. To
zaś, przy tak
postawionych
zarzutach,
pozwala Sądowi
odwoławczemu
na wydanie
orzeczenia
niezgodnie z
wolą skarżącego
prokuratora, tj.
z przełamaniem
kierunku
wniesionego
środka
odwoławczego a
mianowicie na
korzyść
lustrowanego na
podstawie art.
434 § 2
k.p.k. w zw. z
art. 19 ustawy
lustracyjnej. Nie

ulega bowiem wątpliwości, iż przy tak poczynionych przez Sąd I instancji jednoznacznych ustaleniach faktycznych, Sąd ten powinien zgodnie z art. 21a ust. 2 ustawy lustracyjnej stwierdzić, iż L. B. złożył zgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne, co na gruncie postępowania karnego w przypadku orzekania o odpowiedzialności karnej oskarżonego byłoby równoznaczne z uniewinnieniem, a nie „tylko” umorzyć postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., odwołując się do treści art. 30 k.k. To rozstrzygnięcie wydane przez Sąd I instancji sugeruje jednak, iż L. B. nie wypełnił oświadczenia lustracyjnego zgodnie z prawdą, ale z przyczyn podanych w art. 30 k.k.

należy umorzyć
postępowanie a
więc na gruncie
postępowania
karnego nie
można byłoby
skazać
oskarżonego, ale
też nie można
byłoby go
uniewinnić. Bez
wątpienia więc
ta ostatnia
sytuacja jest dla
lustrowanego
krzywdząca a
przy tym
niezgodna z
rzeczywistymi
ustaleniami
Sądu I instancji,
co świadczy o
rażącej
niesprawiedliwości
zaskarżonego
orzeczenia w
rozumieniu art.
440 k.p.k.

Kierując się więc
tymi
przesłankami
Sąd Apelacyjny
na podstawie
art. 440 k.p.k. w
zw. z art. 438 pkt
2 i 3 k.p.k. w zw.
z art. 437 k.p.k.
oraz art. 434 §
2 k.p.k. zmienił
zaskarżone
orzeczenie i
orzekł
odmiennie co do
istoty, tj. zgodnie
z art. 21a ust.
2 ustawy
lustracyjnej
stwierdził, iż L.
B. złożył w dniu

17 marca 2008 r.
zgodne z prawdą
oświadczenie
lustracyjne.

Przechodząc zaś
do meritum
sprawy
stwierdzić
należy, co
następuje.

Wbrew
twierdzeniom
apelacji Sąd I
instancji,
ustalając stan
faktyczny,
sięgnął do źródeł
historycznych i
to zarówno
dotyczących
samego
lustrowanego,
jak i
funkcjonowania
samej Szkoły w
S.. Sąd ten
bowiem ustalił,
iż L. B.
rozpoczął służbę
jako
funkcjonariusz
Milicji
Obywatelskiej w
z dniem (...) r.
w WUSW w
Z. a następnie
od (...) r. w
ramach służby
kandydackiej
został przyjęty
na stanowisko
kursanta (...) w
WUSW we W..
Sąd Okręgowy
prawidłowo
dostrzegł, iż
rozkazem
personalnym nr

(...) z dnia (...) r. L. B. został zakwalifikowany i zaliczony w stan kadrowy podchorążych i przyjęto go na etat Pododdziałów Szkolnych Wyższej Szkoły (...). F. J. (...) w S. z dniem (...)r. (k. 36). Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, studia te miały charakter stacjonarny i wiązały się z przejściem lustrowanego na etat szkoły jako słuchacz. Jednak w dniu (...) r. Rada Ministrów wydała rozporządzenie, którym w § 1 z dniem (...) r. zniesiono Wyższą Szkołę (...) w L. oraz Wyższą Szkołę (...) J. – W. w S. (Dz.U. z 1989, Nr 37, poz. 204 – k. 57), zaś zarządzeniem nr 50/89 Ministra Spraw Wewnętrznych z (...) r. w sprawie utworzenia wydziałów zamiejscowych Akademii Spraw Wewnętrznych w § 1 z dniem (...) r. w

Akademii Spraw
Wewnętrznych
(która miała
siedzibę w W.)
utworzono
wydziały
zamięscowe:
Wydział (...)
Państwa w L. i
Wydział
Porządku
Publicznego w S.
(k. (...)), co znów
m.in. wiązało
się z nadaniem
nowego statutu
i regulaminu
studiów (k. (...)).

Powyższe
zmiany
dotyczące
reorganizacji
uczelni w S.
wymusiły znów
konieczność
formalnej
reorganizacji
statusu
studentów i
w związku z
tym trafnie Sąd
Okręgowy
ustalił, iż z
dnem (...) r.
mianowano L.
B.
funkcjonariuszem
stałym Akademii
Spraw
Wewnętrznych
w S. (k. (...)).

Odwołując się do
w/w przepisów
Sąd I instancji
zasadnie
zauważył, iż
wskutek
likwidacji obu

uczelnia w L. i S.
z dniem (...) r.
Akademia Spraw
Wewnętrznych
uległa
reorganizacji i
Akademia ta
stała się uczelnią
trójwydziałową z
Wydziałem P.-
Prawnym w W.,
Wydziałem (...)
Państwa w L.
i Wydziałem
Porządku
Publicznego w
S.. Tym samym
więc od tego
dnia słuchacze
(...) w S. stali
się słuchaczami-
studentami
Akademii Spraw
Wewnętrznych –
Wydziału
Zamiejscowego
w S..
Jednocześnie
Sąd I instancji
zauważył, iż w
okresie trwania
wyższych
studiów
stacjonarnych
słuchacze (a więc
i L. B. przyp. SA)
pozostawali na
etatach
Akademii Spraw
Wewnętrznych
(sekcja 1 –
podsekcja 1.1.
formularza
uzasadnienia
wyroku – str.
2-3). Jak wynika
to z przepisów
Akademii Spraw
Wewnętrznych
w tym kształcie

przetrwała tylko jeden rok akademicki, bowiem na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia (...) r. w sprawie utworzenia Wyższej Szkoły Policji oraz zniesienia Akademii Spraw Wewnętrznych (Dz.U. Nr 64, poz. 373) z dniem (...) r. została zniesiona (...) w W. i utworzono Wyższą Szkołę (...) z siedzibą w S. (k. (...)). Mając zaś na uwadze te zmiany organizacyjne Sąd I instancji zasadnie ustalił, iż L. B. ukończył edukację w dniu 7 czerwca 1991 r., otrzymując dyplom ukończenia Wyższej Szkoły (...) w S., zaś rozkazem personalnym z dnia (...)r. został odwołany ze stanu słuchaczy i przekazany do dyspozycji Komendanta Wojewódzkiego Policji (sekcja 1 – podsekcja 1.1. uzasadnienia formularza uzasadnienia

wyroku – str. 3
oraz k. 38, 37).
Jednocześnie, co
wynika z karty
uposażenia L.
B. lustrowany w
okresie
pobierania nauki
(w okresie bycia
słuchaczem w
Szkołe w S.
bez względu
na jej nazwę
– przyp. SA)
miał wypłacane
uposażenie jako
funkcjonariusz
MO przez
jednostkę
macierzystą, tj.
Wojewódzki
Urząd Spraw
Wewnętrznych
we W. (k. 39).

Powyższe
ustalenia
faktyczne, które
zostały
poprawnie
odzwierciedlone
w treści
uzasadnienia
zaskarżonego
orzeczenia w
sposób jasny
przekonują, iż
Sąd I instancji,
oceniając
przedmiot
niniejszej
sprawy, wbrew
sugestiom
apelacji, wziął
pod uwagę treść
wszystkich
istotnych
dokumentów, w
tym dotyczących
zarówno osoby

lustrowanego,
jak i struktury
Wydziału
Zamiejscowego
(...) w S.
a tym samym
uwzględnił
wiedzę
historyczną a
jednocześnie
doświadczenie
życiowe,
oceniając te
dowody, jak i
również
wyjaśnienia
samego
lustrowanego i
w/w świadków,
studiujących w
tym samym
bądź zbliżonym
czasie w Szkole
policyjnej
(milicyjnej) w S..
Należy bowiem
zauważyć, czego
już prokurator
nie kwestionuje,
iż w Szkole
tej, bez względu
na jej nazwę,
szkoleni byli
funkcjonariusze
Milicji
Obywatelskiej a
potem Policji,
przy czym
szkolenie to
dotyczyło
typowych zadań
wykonywanych
w codziennej
służbie przez
milicjantów
(policjantów) w
różnych
aspektach jej
zadań, w tym
choćby w

zakresie zadań dochodzeniowych czy śledczych czy w zakresie zadań dotyczących tzw. „drogówki”. Jak to zasadnie ujęli oskarżony i świadkowie dla nich zarówno teoretycznie, jak i praktycznie przez cały okres studiów, bez względu na to, czy to był pierwszy, drugi czy trzeci rok nie uległ zmianie zakres materiału a także i przynależność grupowa a więc żaden z nich nie odczuł zmian, mimo dwukrotnej zmiany czy reorganizacji tej samej uczelni, jaką była szkoła milicyjna (policyjna) w S..

Ta okoliczność zaś z celowościowego punktu widzenia ustawy lustracyjnej z dnia (...) r. rodzi dla lustrowanego (i osób znajdujących się w tożsamej sytuacji jak on) ważkie konsekwencje.

Jak już wspomniano wyżej, przepis art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy lustracyjnej do organów bezpieczeństwa państwa zaliczył Akademię Spraw Wewnętrznych. Tymczasem Akademia ta została utworzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia (...) r. w sprawie utworzenia Akademii Spraw Wewnętrznych w Warszawie i rozpoczęła swoją działalność dydaktyczną od roku szkolnego 1972/1973 (k. (...)).

Nie ulega więc wątpliwości, mając przy tym na uwadze charakter tej uczelni Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, iż Akademia ta w kształcie nadanym w/w rozporządzeniem stanowiła organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy. Nie można przy

tym ustawy
lustracyjnej
czytać w
oderwaniu od
jej preambuły,
z której jasno
wynika, iż wolą
ustawodawcy
było
„potępienie”
tych działań
osób, które m.in.
pracowały lub
służyły w
organach
bezpieczeństwa
państwa
komunistycznego,
zaś organy te
zajmowały się
zwalczaniem
opozycji
demokratycznej,
związków
zawodowych,
stowarzyszeń,
kościół i
związków
wyznaniowych,
łamaniu prawa
do wolności
słowa i
zgromadzeń,
gwałceniu prawa
do życia,
wolności,
własności i
bezpieczeństwa.
Oczywiście nie
chodzi tutaj
o „potępienie”
w znaczeniu
dosłownym, ale
o zwrócenie
uwagi, przy
ubieganiu się
przez te osoby o
pełnienie
określonych
funkcji

publicznych, o których mowa w art. 4 ustawy lustracyjnej, na przeszłość tych osób, związaną z pracą albo służbą w tym organach bezpieczeństwa państwa bądź pomocą udzielaną tym organom, o czym świadczy dalsza część tej preambuły.

Tymczasem „normalna Szkoła milicyjna (policyjna), jaką przez wiele lat była Wyższa Szkoła (...) w S. a od (...) r. Wyższa Szkoła (...) w S. przez pewien okres czasu, dokładnie od (...) r., mimo, iż w rzeczywistości dalej była „normalną” szkołą milicyjną (policyjną) funkcjonowała w wyniku jej reorganizacji przez ówczesne władze państwowe jako część (Wydział Zamiejscowy o nazwie W. (...) w S.) Akademii Spraw Wewnętrznych. Mówiąc Szkoła milicyjna, Sąd

Apelacyjny ma na uwadze fakt, iż z dniem(...)r. weszła w życie ustawa z dnia (...) r. o Policji, która znów w art. 157 ust. 1 pozbawiła mocy ustawę z dnia 31 lipca 1985 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej P.Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. poz. 181 oraz z 1989 r. poz. 180 i 192), w części dotyczącej Milicji Obywatelskiej. To zaś znów wskazuje na prawdziwość wyjaśnień lustrowanego i zeznań w/w świadków, iż w tym historycznym czasie przemian ustrojowych traktowali siebie jako policjantów a nie jeszcze milicjantów w złego słowa znaczeniu. Skoro zaś L. B. w tym czasie przemian ustrojowych, uczył się w tej samej szkole fachu milicyjnego (policyjnego) w

duchu przemian
struktury samej
służby
policyjnej, mimo
zmiany jej
nazewnictwa,
czy nawet
formalnej
struktury, po
czerwcowych
wyborach z (...)
r. (tj. po
pierwszych
częściowo już
wolnych
wyborach po
dekadach
rządów
poprzedniej
formacji
politycznej w
ustroju
socjalistycznym),
to wręcz
niezasadnym z
punktu widzenia
zasad
określonych w
ustawie
lustracyjnej a
także i zasad
czysto ludzkich
(sprawiedliwościowych)
jest zarzucanie
mu, iż w
ówczesnym
czasie, w ramach
Wydziału
Zamiejscowego
(...) w S.
służył w organie
bezpieczeństwa
państwa w
rozumieniu tej
ustawy. W tych
konkretnych
realiach sprawy
odwoływanie się
przez
apelującego

prokuratora do
zasad wykładni
czysto językowej
nie może
przekonywać.

Nie można
bowiem
zapominać, iż
lustrowany nie
wstępował
świadomie w
szeregi uczących
się, czy kadry
Akademii Spraw
Wewnętrznych
w W.,
funkcjonującej
na zasadach
określonych
przy powołaniu
tej jednostki
rozporządzeniem
Rady Ministrów
z dnia (...)
r. w sprawie
utworzenia
Akademii Spraw
Wewnętrznych.

L. B., wybierając
dalsze
kształcenie
milicyjne
(policyjne) w
Wyższej Szkole
(...) w S. chciał
jedynie uczyć
się, mówiąc
ogólnie fachu
milicyjnego
(policyjnego) i
taką też edukację
pobierał, mimo
przekształcenia
tej szkoły na
jeden rok
akademicki w
Wydział
Zamiejscowy
Porządku

Publicznego (...) w S., by następnie ukończyć praktycznie tę samą szkołę, ale z dyplomem Wyższej Szkoły (...) w S., przy czym przystępując do nauki, jak i po jej zakończeniu nadal pełnił służbę w charakterze funkcjonariusza Policji (wcześniej Milicji Obywatelskiej).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, patrząc na tę sytuację faktyczną z urzędu a więc szerzej, niż to analizuje Sąd I instancji, nie można nauki lustrowanego (bycia słuchaczem tej samej szkoły, mimo zmiany jej nazewnictwa czy struktury) nazywać służbą w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu tej ustawy, skoro ta rzekoma służba (rzekoma, gdyż związana z wciągnięciem na etat tej uczelni)

w rzeczywistości
sprowadzała się
do nauki fachu
policyjnego, o
czym zresztą
lustrowany
wyjaśniał. Na
tę okoliczność
zresztą trafnie
zwrócił uwagę
Prezes IPN w
piśmie z dnia (...)
r., które z urzędu
powinno być
znane
prokuratorowi
tej instytucji.
Z pisma tego
bowiem jasno
wynika, co jest
tylko
potwierdzeniem
powyższych
rozważań, iż
zaliczenie m.in.
słuchaczy
zamiejscowego
Wydziału
Porządku
Publicznego (...)
w S. do organów
bezpieczeństwa
państwa byłoby
krzywdzące,
albowiem szkoła
ta kształciła
tylko i wyłącznie
funkcjonariuszy
MO (k. 215-216).
W tych zaś
okolicznościach
Sąd I instancji
trafnie
pomocniczo
odwołał się do
zapisów art. 13b
ust. 1 pkt 5e tiret
5 ustawy z dnia
18 lutego 1994
r. o zaopatrzeniu

emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego... (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r., poz. 723). Chodzi tu o przepis dodany ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie w/w ustawy (Dz.U. z 2016 r., poz. 2270), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2017 r., zgodnie z którym za służbę na rzecz totalitarnego państwa uznaje się służbę od dnia (...) r. m.in. w Akademii Spraw Wewnętrznych, jednakże obejmuje to tylko kadre naukowo-dydaktyczną, naukową i naukowo-techniczną pełniącą służbę w Wydziale (...) Państwa Akademii Spraw Wewnętrznych (czytaj w Wydziale Zamiejscowym (...) w L. – przyp.

SA) oraz na etatach Służby Bezpieczeństwa a także słuchaczy i studentów, którzy przed skierowaniem do Akademii Spraw Wewnętrznych pełnili służbę, o której mowa w pkt 5 i 6 oraz ust. 2 pkt 1. To zaś oznacza, iż L. B., którego wskazane wyjątki nie dotyczą, jako słuchacz studiujący w Zamiejscowym Wydziale Porządku Publicznego Akademii Spraw Wewnętrznych w S. nie został zaliczony do tego grona a tym samym, Sąd Okręgowy, tylko posiłkowo posługując się w/w ustawą, mając przecież świadomość, iż weszła ona w życie wiele lat po wypełnieniu przez lustrowanego oświadczenia lustracyjnego, doszedł do słusznego wniosku, iż studia lustrowanego w w/w szkole

milicyjnej
(policyjnej), w
tym także na
pewnym etapie
w Wydziale
Zamiejscowym
(...) w S.
nie mogą zostać
uznane za
„służbę” w
Akademii Spraw
Wewnętrznych
w rozumieniu
ustawy
lustracyjnej. Do
tych samych
wniosków
doszedł także
Sąd Apelacyjny
w P. w
wyroku z dnia
(...) (nie publ.),
wykazując
jednoznacznie,
iż w takim
konkretnym
układzie
faktycznym,
który dotyczył
wiele osób,
będących na
służbie w Milicji
Obywatelskiej a
potem w Policji
i kształcących się
w tamtym czasie
początkowo w
Wyższej Szkole
(...) w S., potem
po
przekształceniach
w Wydziale
Zamiejscowym
(...) w S.
a następnie w
Wyższej Szkole
(...) w S. a więc
kształcących się
w fachu stricte
policyjnym nie

mogą być uznani
za pełniący
służbę w
Akademii Spraw
Wewnętrznych
w rozumieniu
ustawy
lustracyjnej. To,
że ustawa
emerytalna w
przedmiotowym
zakresie została
wprowadzona w
życie znacznie
później, niż
lustrowany
sporządził
oświadczenie
lustracyjne nie
oznacza
nieprawdziwości
tego
oświadczenia.
Wyżej bowiem
już bez
odwołania się do
ustawy
emerytalnej
wykazano,
kierując się
wykładnią
celowościową, iż
w realiach tej
sprawy nie do
przyjęcia jest
przy
racjonalności
ustawodawcy
uznanie w
warunkach
ustawy
lustracyjnej, iż
L. B. służył
w organach
bezpieczeństwa
państwa,
dodajmy
„komunistycznego”.
Abstrahując
bowiem od

prawidłowo
przyjętego przez
Sąd I instancji
ustalenia, iż
lustrowany L. B.
w rzeczywistości
służył w swojej
jednostce
macierzystej w
WUSW we W.
w charakterze
milicjanta
(funkcjonariusza
MO), mimo
przyjęcia go na
etat (...) w
S. (i mimo
obowiązującego
go
regulaminowego
rygoru, do
którego
odwołuje się
prokurator w
apelacji), gdyż w
S. był on jedynie
studentem
(słuchaczem), co
wynika znów z
treści rozkazu
personalnego nr
(...) z dnia 27
czerwca 1991 r.,
którym
Komendant
Główny Policji
odwołał go ze
stanu słuchaczy
i przekazał do
dyspozycji
Komendanta
Wojewódzkiego
Policji z dniem
(...) należy
wskazać właśnie
na spójność
systemu
prawnego, do
którego
odwołuje się

apelujący
prokurator. To
bowiem, iż w
ustawie
lustracyjnej nie
zmieniono
przepisu art. 2
ust. 1 pkt 6
nie oznacza, iż
stricte formalna
(językowa)
wykładnia tego
przepisu
nakazuje
przyjąć, iż L. B.
służył w organie
bezpieczeństwa
państwa w
rozumieniu tej
ustawy, tj. w
Akademii Spraw
Wewnętrznych.
Skarżąca
prokurator
bowiem
„zapomniała”, iż
Akademia Spraw
Wewnętrznych
co do zasady była
przez wiele lat
twarem
jednolitym,
jednak u schyłku
(...)r., a więc
w czasie już
postępujących
przemian
ustrojowych,
ówczesna Rada
Ministrów
zdecydowała o
likwidacji
dotychczasowych
szkół
milicyjnych, w
tym Szkoły w
S., i Szkołę tę
przekształciła w
Wydział
Zamiejscowy

(...), który nadal kształcił milicjantów a potem policjantów, zanim Akademia Spraw Wewnętrznych została zlikwidowana. Przy czym kształcenie to nie miało niczego wspólnego ze służbą w organach bezpieczeństwa państwa, zwanego wówczas jeszcze P.. W tych zaś okolicznościach, mimo braku ingerencji ustawodawcy w treść przepisów ustawy lustracyjnej w czasie, gdy uchwalono zmiany do ustawy emerytalnej w kształcie wyżej wskazanym, nie można ustawodawcy zarzucać nieracjonalności, bowiem powyższa wykładnia ustawy lustracyjnej pozwala na zdekodowanie właściwych intencji ustawodawcy

dotyczących
treści w/w
przepisów. W
tych zaś
okolicznościach
powyższe
dodatkowo
znajduje
wsparcie w treści
wyroku Sądu
Apelacyjnego w
Lublinie z dnia
21.03.2013 r.,
sygn. akt III
AUa 83/13, LEX
nr 1298964, z
której
przekonywująco
wynika, iż
przepis art. 2
ustawy
lustracyjnej nie
powinien być
interpretowany
rozszerzająco,
zaś wszelkie
wątpliwości co
do charakteru
prawnego
określonych
jednostek
organizacyjnych
MSW jako
organów
bezpieczeństwa
państwa
powinny być
rozstrzygane na
korzyść osoby
lustrowanej, co
przecież nie
dotyczy
Akademii Spraw
Wewnętrznych
działającej w
oparciu o
przepisy z (...)r.,
ale dotyczy
działalności jej
Wydziału

Zamiejscowego
w S., który
był wówczas
przez rok czasu
„normalną”
wyższą szkołą
policyjną, uczącą
policjantów
(milicjantów)
ich fachu.

Odwołanie się
przez
prokuratora w
apelacji do
orzecznictwa
sądowego
wydanego w
innych sprawach
nie może
przekonywać do
racji skarżącego.
Skarżąca
bowiem
odwołała się do
pojęcia „służby”
mającego być
precyzyjnie
ujętym przez Sąd
Okręgowy wO.
w orzeczeniu
z dnia (...),
utrzymanym w
mocy przez Sąd
Apelacyjny w
(...). Apelujący
prokurator nie
przytoczył
jednak istoty
sprawy
wynikającej z
tego orzeczenia a
jedynie odwołał
się do
oczywistego
faktu
wynikającego z
treści art. 3a
ust. 3 ustawy
lustracyjnej.

Tymczasem z treści wskazanego orzeczenia wynika jasno, iż Sąd Okręgowy w (...)orzekały w zupełnie innym stanie faktycznym, niż ma to miejsce w niniejszej sprawie, bowiem w powyższej sprawie lustrwany w trakcie studiów w (...) był już inspektorem Wydziału II Służby Bezpieczeństwa a więc pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, gdy tymczasem L. B. takiej służby nie pełnił, bowiem Milicja Obywatelska, w której lustrwany pełnił służbę nie była zaliczana do organów bezpieczeństwa państwa. Należy przy tym zwrócić dodatkowo uwagę na racjonalność stanowiska, do którego odwołał się Sąd Apelacyjny w P. w wyroku z dnia (...), wyrażonego w zbliżonym

do niniejszego
stanie
faktycznym. Sąd
Apelacyjny
bowiem,
odwołując się do
postanowienia
SN z dnia
09.12.2011 r.,
sygn. akt II UZP
10/11, OSNP
2012/23-24/298,
za Sądem
Najwyższym
podniósł, iż:
„... inaczej
należałoby
potraktować
okres odbywania
studiów
zawodowych w
Wyższej Szkole
(...) w L.
w sytuacji, gdy
skierowany
został do niej
funkcjonariusz
Milicji
Obywatelskiej,
który po odbyciu
studiów wracał
do odbywania
służby w
jednostkach
Milicji
Obywatelskiej, a
inaczej sytuację,
gdy do uczelni
tej został
skierowany
funkcjonariusz
Służby
Bezpieczeństwa,
który po
zakończeniu
kształcenia
wracał do
pełnienia służby
w organach
bezpieczeństwa

państwa...”. W tych zaś okolicznościach nie dziwi rozstrzygnięcie sądów w powyższej sprawie, w której uznano, iż lustrowany złożył niegodne z prawdą oświadczenie lustracyjne. Dodać przy tym trzeba, iż apelująca prokurator, wskazując na to orzeczenie nawet nie starała się wskazać jego miejsca publikacji i dopiero jego poszukiwania z Internetu pozwoliły na odnalezienie streszczenia problemu wynikającego z tego orzeczenia na stronie internetowej Instytutu Pamięci Narodowej (...) autolustracyjnej-bylego-slu.html. Dodać przy tym trzeba, iż apelująca, odwołując się do szeregu orzeczeń sądów powszechnych, mających potwierdzać wykładnię

pojęcia „służby”,
odwołując się
do pozostawania
przez słuchaczy
studiów
stacjonarnych w
okresie ich
trwania na
etatach
Akademii Spraw
Wewnętrznych
(str. (...)
apelacji) nawet
nie starała się
wskazać miejsca
ich publikacji,
jak i stanów
faktycznych, w
jakich te
konkretne
orzeczenia
zostały wydane.
Poza tym
apelująca
zapomniała
najwyraźniej, iż
w postępowaniu
karnym, którego
przepisy mają
odpowiednie
zastosowanie w
postępowaniu
lustracyjnym
(art.(...)ustawy
lustracyjnej) sąd
karny rozstrzyga
samodzielnie
zagadnienia
faktyczne i
prawne oraz nie
jest związany
rozstrzygnięciem
innego sądu lub
organu (art. 8
§ 1 k.p.k.).
To zaś znów
oznacza, iż Sądu
Okręgowego w
Zielonej Górze
(ani Sądu

Apelacyjnego w P.) w żadnym stopniu w niniejszej sprawie nie wiązały stanowiska sądów wyrażone w zakresie rozumienia pojęcia „służby” w organach bezpieczeństwa państwa, w tym Wydziału Zamiejscowego (...) w S. w przytoczonych przez prokuratora judykatach. Należy natomiast, dzielając argumenty Sądu Okręgowego, pogłębione o powyższe stanowisko Sądu odwoławczego odwołać się również posiłkowo do zawartego w uzasadnieniu uchwały SN z dnia 20.06.2000 r., sygn. akt I KZP 15/00, OSNKW 2000/7-8/61 zarządzenia nr 53 z dnia 2 lipca 1990 r. w sprawie określenia stanowisk zajmowanych przez funkcjonariuszy

b. Służby
Bezpieczeństwa
oraz jednostek
organizacyjnych
resortu spraw
wewnętrznych,
w których pełnili
służbę (Dz. Urz.
Ministerstwa
Spraw
Wewnętrznych
Nr 2, poz. 14),
w którym za
funkcjonariuszy
byłej Służby
Bezpieczeństwa
uznano osoby,
które pełniły
służbę na
stanowiskach i
w jednostkach
wymienionych w
instrukcji
Przewodniczącego
Centralnej
Komisji
Kwalifikacyjnej z
dnia (...) r.
W instrukcji tej
wymieniono z
kolei kategorie
osób, które
zobowiązane
były do
poddania się
postępowaniu
kwalifikacyjnemu
w wypadku
zamiaru
podjęcia służby
w Urzędzie
Ochrony
Państwa. Wśród
osób tych
wymienia się
osoby, które
w dniu 2
maja 1990 r.
"pełniły służbę w
Akademii Spraw

Wewnętrznych
bez Wydziału
Porządku
Publicznego w
S. - kadra
naukowo-
dydaktyczna,
naukowa,
naukowo-
techniczna i
słuchacze" (pkt
I.2.n. instrukcji).
Wprawdzie
uchwała SN
dotyczyła
zupełnie innej
kwestii, jednak
przywołane w
jej uzasadnieniu
stanowisko
dotyczące
weryfikacji
określonych
osób, pełniących
służbę w
Akademii Spraw
Wewnętrznych
wskazuje na
to, iż wówczas
przyjmowano, iż
do tej kategorii
osób,
podlegającej
stosownej
kwalifikacji w
związku z
zamiarem
podjęcia służby
w Urzędzie
Ochrony
Państwa
podlegały osoby,
które w dniu (...)
r. "pełniły służbę
w Akademii
Spraw
Wewnętrznych
bez Wydziału
Porządku
Publicznego w S.

. Ta dodatkowa okoliczność wskazuje na to, iż od początku „wolnej” P. (jako R. P. studenci (słuchacze) Wydziału Zamiejscowego Porządku Publicznego w S. byli traktowani inaczej (nie restrykcyjnie), niż ci, których studiowali na pozostałych ówczesnych wydziałach Akademii Spraw Wewnętrznych, tj. w W. i L.. To zaś dodatkowo skłania do opowiedzenia się za racjonalnością wykładni „służby” w Wydziale Zamiejscowym Porządku Publicznego (...) w S., ustalonej w toku niniejszego postępowania lustracyjnego.

Natomiast, jak już wskazano wyżej w pkt 2.2.2., należy wbrew podnoszonym przez apelującą argumentom zauważyć, iż przedłożone wraz z apelacją oświadczenia

<p>lustracyjne złożone przez inne osoby, mające dotyczyć także Wydziału Zamiejscowego (...) w S. świadczą nie o nieprawdziwości oświadczenia lustracyjnego L. B., ale o złożeniu przez wymienione w apelacji osoby przedłożonych oświadczeń lustracyjnych o wskazanych w nich treściach. W pkt 2.2.2. Sąd Apelacyjny odniósł się do oceny tych oświadczeń, wskazując jednoznacznie, iż oświadczenia te nie mogą skutecznie podważyć prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek okazał się bezzasadny z uwagi na nie tylko nieuwzględnienie apelacji na niekorzyść lustrowanego, ale i z uwagi na jej uwzględnienie na jego korzyść, co doprowadziło, wbrew intencjom skarżącego, do zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez wskazanie, iż lustrowany złożył zgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Sąd Apelacyjny zgodnie z art. 440 k.p.k. ustalił, iż zaskarżone</p>	

	orzeczenie dotknięte jest rażącą niesprawiedliwością.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
Okoliczności, jakie zostały uwzględnione przy ustaleniu przesłanki z art. 440 k.p.k. zostały dokładnie wskazane przy ustosunkowaniu się do zarzutów apelacji w sekcji 3.		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Nie dotyczy		
Zwiąże o powodach		

utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1 Zmieniono w całości zaskarżony wyrok.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Zmiana została podyktowana uwzględnieniem na korzyść lustrowanego okoliczności wskazanych w art. 440 k.p.k. i to mimo wywiedzenia apelacji na niekorzyść lustrowanego (art. 434 § 2 k.p.k.). O powodach tej zmiany wypowiedziano się już wyżej w sekcji 3 przy odniesieniu się do zarzutów apelacyjnych.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy			

prawnej umorzenia			
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie dotyczy		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2	Koszty procesu w niniejszym postępowaniu, z uwagi na niezasadność apelacji		

	<p>prokuratora oraz ostatecznie wydanie orzeczenia, mającego odpowiednio przymiot w procesie karnym orzeczenia uniewinnającego, w całości ponosi Skarb Państwa – art. 636 § 1 k.p.k. i art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy lustracyjnej.</p>	
7. PODPIS		
M. K. P. S. G. N.		